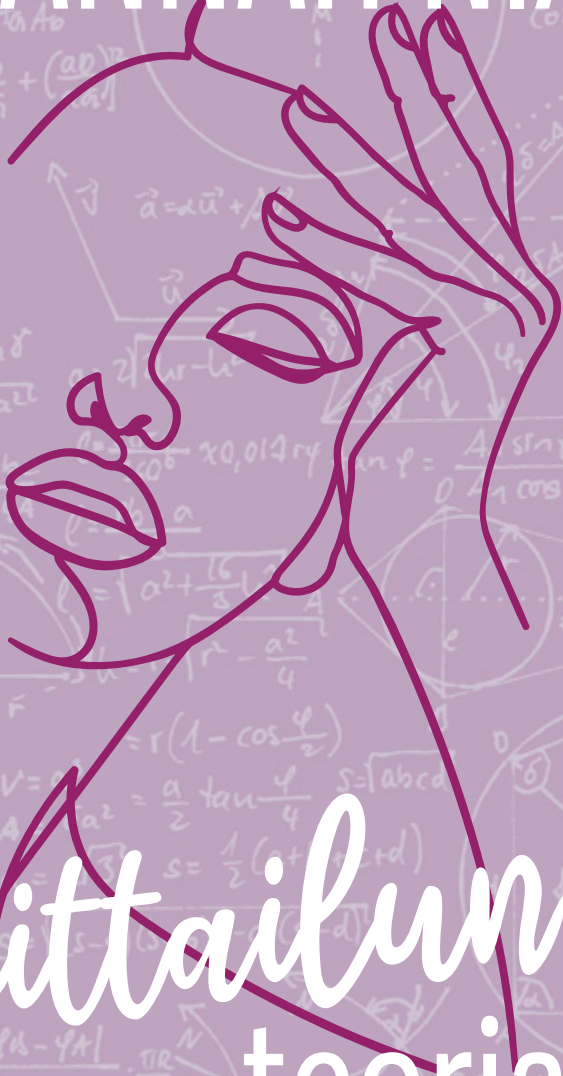

SUSANNAH NIX

Deittailun teoria

Rakkaiden tiede -sarja

Deittailun teoria

SUSANNAH NIX

Deittailun
teoria

Rakkauten tiede -sarjan toinen osa

Englannin kielestä suomentanut Saana Rusi

DOCENDO

Englanninkielinen alkuperäisteos:

Dating and Other Theories

Copyright © Susannah Nix 2024

First published 2024 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

Suomenkielinen laitos:

© Docendo, 2024

www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Saana Rusi

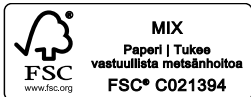
Kannen kuvat: iStock

Kansi: Tilla Larkiala / Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-382-940-4

Painettu EU:ssa

LUKU 1

Kuivausrumpu oli täynnä vaatteita.
Hemmetti.

Esther Abbott pyyhkäisi hiukset otsaltaan ja tuijotti ärsyttävää vaatekasaa kädet puuskassa. Hän inhosi toisten ihmisten vaatteisiin koskemista. Pyykinpesu oli itsessään tarpeeksi epämiellyttävä tehtävä ilman tuntemattomien ihmisten virttyneiden sukkien ja alusvaatteiden käpälöintiäkin. Vaihtoehdot olivat kuitenkin vähissä: joko tämä tai sitten piti odottaa, kunnes syypää vaivautuisi itse noustamaan pyykkinsä. Ja vaikka hän vihasi toisten ihmisten tavaroihin koskemista, hän arvosti omaa aikaansa ja mukavuuttaan enemmän.

Kasvot irveessä hän työnsi kätensä kuivausrumpuun. Yök. Vaatteet eivät edes olleet lämpimiä, eli ne olivat loju-neet siellä jo hyvän tovin. Ainakin ne olivat kuivia. Olisi ollut vielä ällöttävämpää joutua nostelemaan märkää, pesukoneeseen koko päiväksi unohtunutta pyykkiä.

Esther tiesi tasan tarkkaan, kuka syypää oli. Ruutu-kuosin määrä paljasti sen heti. Kukaan muu koko talossa ei käyttänyt yhtä paljon flanellipaitoja.

Jonathan Brinkerhoff.

Kuutosasunnon tyyppi hänen naapuristaan. Mies, jonka parvekkeella roikkuvat tuulikellot valvottivat häntä tuulisina öinä. Ja Los Angelesissa tuuli lähes aina. Mies istuskeli usein samaisella parvekkeellaan tupakalla ja lähetti tupakansavun myrkkypilviä leijaillemaan hänen asuntoonsa aina kun hän jätti oman parvekkeenovensä auki. Tyyppi ei osannut edes pysäköidä typerää Lexustaan oman parkkipaikkansa viivojen sisään, joten viereisen paikan Esther sai valjastaa kaikki taidot käyttöönsä puseraessaan omaa Priustaan ruutuun.

Kaikki Jonathanissa oli ärsyttävää, tämän käyttämistä iänikuisista neulepipoista vintage-silmälaseihin ja siihen typerään risupartaan asti. Erityisesti hän vihasi tämän taipumusta unohtaa vaatteensa pesukoneisiin tuntikausiksi, aivan kuin kukaan muu koko maailmassa ei tarvitsisi niitä. Ikään kuin hän ei asuisi talossa, jossa kahdeksantoista asunnon asukkailla oli käytössään samat kaksi pesukonetta.

Joku toinen, *kiltimpi* naapuri – esimerkiksi numero kahdessatoista asuva viisikymppinen kirjanpitäjä rouva Boorstein – olisi ehkä viikannut Jonathanin vaatteet ja asetellut ne pöydälle siisteiksi pinoiksi. Mutta Estherin ei tehnyt mieli olla kiltti. Ei ihmisille, jotka eivät ansainneet sitä. Hän ei voinut sietää töpeksimistä ja itsekästä käytöstä. Ihmiset, jotka rikkoivat pesutuvan etikettiä, eivät ansainneet palkinnoksi ilmaista viikkauspalvelua. Tyyppi saisi olla tyytyväinen, että hän vain kippasi vaatteet likaisen pesukoneen päälle eikä raastanut niitä suoraan

lattialle. Ja miten inhottavaa oli, että nyt hän tiesi mitä alusvaatemerkkiä Jonathan käytti? Todella tympäisevää.

– Hei, nuo ovatkin minun, Jonathan sanoi astuessaan sisään juuri samalla hetkellä, kun Esther piteli sylillistä hänen bokseistaan rintaansa vasten.

Tietenkin.

Esther tunsu punastuvansa häpeästä, ja se suututti häntä entistä enemmän. Oli Jonathanin oma vika, että hän nyt piteli tämän alusvaatteita käsissään. Jos jätti pyykkinsä lojumaan tuntikausiksi, voi syyttää vain itseään, kun ne päätyivät toisten kopeloitaviksi. Se kuului pyykkituvan sääntöihin. Kaikkihan sen tiesivät.

– Minäpä nappaan ne, Jonathan sanoi ja astui lähemmäs.

Esther pudotti hänen alushousunsa kuivausrummun päälle ja astui sivuun, jotta Jonathan sai kerättyä loput vaatteensa.

– Uppouduin kirjoittamaan ja unohdin nämä tyystin, hän selitti ja pudotti sukan lattialle kahmiessaan vaatteita ulos koneesta. Hänellä ei ollut pyykkikoria, joten hän joutui kasaamaan kaiken hankalasti syliinsä. Mikä häntä oikein vaivasi? Miten joku saattoi olla niin avuton?

– Olen työstänyt yhtä näytelmää, ja kun työ imaisee mukaansa, kadotan täysin ajantajun.

Esther puri poskihampaita yhteen. Hän tiesi jo, että Jonathan oli käsikirjoittaja, koska tämä oli tuonut sen esiin joka ikinen kerta, kun he olivat pysähtyneet juttelemaan. Eivätkä he edes järin usein puhuneet. He olivat tavanneet ehkä puolisen tusinaa kertaa, ja nyt oli jo kolmas kerta, kun Jonathan mainitsi asiasta.

Esther oli ilmailu- ja avaruustekniikan insinööri – siis kirjaimellisesti raketitieteilijä – mutta ei hän toittanut sitä jokaiselle tapaamalleen ihmiselle, vaikka raketitiede oli paljon siistimpää kuin käsikirjoittaminen. Los Angeles oli tupaten täynnä käsikirjoittajia. Siellä ei voinut sylkäistä purkkaakaan suustaan osumatta ainakin kahteen.

Eikä Jonathan edes ollut oikea käsikirjoittaja. Hän opiskeli käsikirjoittamista Kalifornian yliopistossa – minkä oli kertonut jo kahdesti –, eli hän oli vasta opiskelija. Jos joku hänen käsikirjoituksistaan olisi oikeasti ostettu tai tuotettu näytelmäksi, hän olisi taatusti kuuluttanut sen julki kaikille. Luultavasti useampaan kertaan.

– Ole hyvä, hän ilmoitti, kuin olisi muka tehnyt kovinkin jalomielisen teon sillä, ettei varastoinut pyykkejään koneessa koko loppupäivää. Hän keräsi vaatteensa kuivausrummun päältä, pudotti siinä tohinassa yhden sukan lattialle ja suuntasi ovelle.

– Sinulta putosi jotain, Esther sanoi.

Jonathan pysähtyi ja kääntyi katsomaan. Hänen katseensa siirtyi avuttomana huteran vaatepinon ja lattialle pudonneen sukan välillä. – Voisitko, tuota...

Esther kumartui poimimaan sukan lattialta – lisää ällöfaktoria – ja asetteli sen Jonathanin pitelemän pyykkikeon päällimmäiseksi.

– Kiitos, Jonathan sanoi. – Ei muuten kannattaisi käyttää huuhteluainetta.

– Mitä?

Jonathan osoitti leuallaan Estherin huuhteluainepulloa.
– Siitä jää vaatteisiin jäämiä, jotka häiritsevät kankaan

luonnollisia kosteudensiirto-ominaisuuksia. Käytän itse mieluummin kemikaalitonta ja biohajoavaa pesujauhetta, josta ei jää jäämiä.

Uskomatonta. Tyyppi ei tajunnut alkeellisintakaan pyykkitupaetikettiä mutta alkoi luennoida hänelle huuhteluaineista.

Esther hymyili kireästi. – Tiedät kai, että aivan kaikessa on kemikaaleja? Vedessäkin. Mitään ”kemikaalitonta” ei ole olemassakaan.

Jonathanin otsa rypistyi, ja hänen kulmakarvansa lähes koskivat toisiinsa. – Tarkoitin huonoja kemikaaleja. Siis sellaisia, joita laitetaan kaupallisiin pesuaineisiin.

– Okei. Tätä vauhtia Estherin poskihampaat liiskaantuisivat pian litteiksi kuin pahvi. – Kiitos vinkistä.

– Nähdään taas, Jonathan sanoi ja poistui tyytyväisen näköisenä.

Silmiään pyöritellen Esther tyhjensi nukkasihdin – sillä Jonathan ei ollut tietenkään tehnyt sitä – ja siirsi märät pyykkinsä pesukoneesta kuivausrumpuun. Hän syötti ikivanhaan koneeseen kolikoita, ja kun se heräsi huristen eloon, hän ajasti puhelimen hälyttämään kolmen vartin päähän. Koska hän sentään oli huomaavainen muita pesutuvan käyttäjiä kohtaan ja osasi käyttää kelloa.

Kun hän palasi yläkerran asuntoonsa, puhelin kajautti ilmoille soittoäänänen *Pocketful of Sunshine*, jonka hän oli valinnut parhaan ystävänsä soittoääneksi.

Jin-Hee Kang, jota kaikki muut paitsi hänen korealaiset vanhempansa kutsuivat Jinnyksi, oli ainoa Estherin tuntema ihminen, joka enää halusi jutella puhelimesta.

Kaikki muut kommunikoiivat viesteillä tai somessa. Mutta ei Jinny. Hän tykkäsi puhelimesta juttelemisesta.

Esther potkaisi asuntonsa oven kiinni perässään ja onki puhelimen takataskusta. Asunto haisi taas tupakansavulta. Jonathan oli varmasti ylös palattuaan mennyt suoraan parvekkeelle tupakalle. – Hei, mitä kuuluu? hän vastasi puhelimeen ja pamautti samalla parvekkeen oven kiinni.

– Mitä teet tänään? Jinny kysyi.

Oli sunnuntai, eikä Estherin tehtävälistalla ollut muuta kuin pyykinpesu, kissanhiekkalaatikon tyhjennys ja ehkä tallennettujen tv-ohjelmien katselumaraton. Hän katseli lasiovesta heijastuvaa kuvaansa: maantienruskeat hiukset oli kietaitu nutturalle, nenänpäähän oli nousemassa finni ja pyykkipäivän asuun kuuluivat kulahtanut toppi ja farkkushortsit. – Minulla on myöhemmin iltapäivätee prinssi Harryn ja kuningatar Elisabetin kanssa, mutta sitä voi lykätä.

– Minä olen uima-allashengailun tarpeessa. Voinko tulla käymään? Jinny kysyi.

– Totta kai.

Esther asui Los Angelesin Palmsin kaupunginosassa vanhassa talossa, jonka pihalla oli oma uima-allas. Jinny taas asui lähistöllä Mar Vistassa uudemmassa talossa, jossa ei ollut omaa pihaa saati uima-allasta, joten kauniilla säällä hän tuli usein Estherin luo hengaillemaan. Losin sää oli kaunis noin 80 prosenttia ajasta, niinpä he usein viikonloppuisin istuskelivat Estherin pihan uima-altaalla.

– Ja mimosan tarpeessa myös, Jinny jatkoi.

– Oijoi. Mitä on tapahtunut?

Aina kun jommallakummalla oli ollut paskamainen viikko, he sekoittivat kannullisen mimosaa ja siemailivat sitä altaan reunalla samppanjalaseista.

– Kerron sitten perillä.

Esther avasi jääkaappinsa ja teki inventaarion.

– Minulla on viime kerran jäljiltä vielä pullo samppanjaa.

– Hyvä, Jinny sanoi. – Tulen puolen tunnin päästä appelsiinimehun kanssa.

LUKU 2

Puoli tuntia myöhemmin Jinny ilmaantui Estherin luosinisessä kesämekossa ja samansävyyisissä varvas-tossuissa ja toi mukanaan appelsiinimehua ja donitsirasian.

– Apua, Esther sanoi ja kohotti kulmiaan donitsit nähdessään. – Kuka on kuollut?

Jinny pudotti kantamuksensa Estherin Ikean ruokapöydälle. – Vain minun itsekunnioitukseni. Jinny oli kaksikymmentäneljävuotias kuten Esther, mutta niin sirorakenteinen ja sileäihoinen, että näytti paljon nuoremmalta. Baareissa hän sai alinomaa näyttää papereita ja kärsiä ällöjen miesten iskuyrityksistä, ne kun luulivat häntä lukiolaiseksi.

– Mitä se oikein tarkoittaa? Esther ihmetteli.

Jinnyn suu mutristui. – Jos kerron, lupaa ettet suutu.

– Miksi ihmeessä suuttuisin? Esther kysyi huolestuneena.

– Menin tavallaan sänkyyn Stuartin kanssa.

– Mitä?

Stuart oli Jinnyn ex-poikaystävä, josta oli tullut eksä aivan hiljattain. He olivat eronneet vasta viikko sitten, eikä Esther ollut edes ehtinyt järjestää juhlia sen kunniaksi.

Stuart oli oikea A-luokan kusipää, joka oli ollut kusipää jo kauan ennen kuin petti Jinnyä.

Esther oli yrittänyt pitää hänestä ja oli hetken ajan onnistunutkin. Stuart oli karismaattinen ja puoleensa vetävä, ja vaikka hän ei älyllisesti ollutkaan aivan Jinnyn vertainen, oli helppo nähdä mikä hänessä viehätti. Aluksi. Sitten Esther oli alkanut huomata asioita, jotka saivat hänen niskavillansa nousemaan pystyyn. Esimerkiksi se, miten Stuartilla oli tapana kävellessä laskea kätensä Jinnyn niskalle ja ohjailla tätä. Ihan mitätön juttu, mutta Estheriä se tökki. Aivan kuin olisi taluttanut pikkulasta tai lemmikkieläintä. Sitten hän huomasi, että Stuart pyysi jatkuvasti Jinnyä tuomaan milloin mitäkin – uuden juoman, jotain syötävää, puhelimen, jonka hän oli jättänyt viereiseen huoneeseen – mutta ei itse tehnyt vastapalveluksia. Ja miten usein hän puhui Jinnyn päälle ja teki tästä pilaa heittämällä moniselitteisiä kommentteja, jotka kuittasi aina muka vitseiksi.

Kun Stuart ensimmäisen kerran käski Jinnyn relata tämän kyllästyttyä toistuviin ”vitseihin”, Esther tiesi. Stuart ei tiennyt mitään hyvää.

Hän ei ollut suoranaisesti käyttäytynyt väkivaltaisesti – vielä –, mutta hänellä oli kyky siihen. Kaikki merkit viittasivat siihen suuntaan.

Jinny ja Esther olivat riidelleet yhden ainoan kerran muutama kuukausi sitten, kun Esther oli latonut mielihiteensä Stuartista. Että mies oli narsistinen, emotionaalisesti väkivaltainen kusipää, joka vielä satuttaisi Jinnyä, ellei tämä hankkiutuisi miehestä niin kauas kuin pääsisi.

Vastaanotto oli ollut lievästi sanottuna nurja. Jinny oli käskenyt Estheriä pitämään huolen omista asioistaan ja pitänyt koko viikon mykkäkoulua. Riita oli sovittu vasta kun Esther oli pyytänyt anteeksi ja luvannut kohdella Stuartia kiltimmin. Lupa oli sapettanut häntä, mutta mitä vaihtoehtojakaan hänellä oli? Jättää Jinny sen kusi-pään armoille yksin? Ihmisille ei voinut kertoa asioita, joita he eivät halunneet kuulla. Jinny oli ollut niin lääpääl-lään, ettei ollut kyennyt näkemään, mikä Stuart oikein oli miehiään.

Kunnes hän sai selville, että Stuart petti häntä työkave-rinsa kanssa. Esther oli seurannut ylpeänä, miten nopeasti ja määrätietoisesti Jinny oli potkaissut miehen pihalle. Määrätietoisuus tosin oli nyt mitä ilmeisimmin karissut.

Jinny pudisti päätään. – Tiesin, että suuttuisit.

Esther veti henkeä ja yritti kuulostaa rauhalliselta ja kannustavalta. – En ole vihainen, mutta minulla on pari kysymystä. Ensinnäkin miten oikein mennään jonkun kanssa vain *tavallaan* sänkyyn?

Jinny vältteli nolostuneena Esterin katsetta.

– Mennään ihan tavallisella tavalla sänkyyn ja sitten tavallaan kadutaan sitä jälkikäteen.

Huono homma. Tosi, tosi huono homma. – Mutta hän petti sinua. Luulin, että olit saanut hänestä tarpeeksesi.

– Niin olinkin. Tai siis, niin olenkin. Olen todella. Aivan tarpeekseni. Lopullisesti.

Jinny nyökkäili tarmokkaasti ja yritti vaikuttaa uskotta-valta. Tulos oli epäuskottava.

– Jos ei lasketa sitä, että olit hänen kanssaan sängyssä.

Jinny kääntyi tutkimaan donitseja. – Niin, jos sitä ei lasketa.

– Kysyn siis uudelleen: mitä oikein tapahtui?

Jinny huokaisi ja otti suklaakuorutetun donitsin käteensä. – Minä varmaan kerroin, että hän on lähetellyt viestejä.

Esther mulkaisi häntä. – Ja minä varmaan sanoin, että kannattaisi hankkia lähestymiskielto.

– Mutta hän oli niin kultainen ja katuva! Jinny sanoi suu täynnä donitsia.

– Et kai sinä siihen halpaan mennyt?

Tietenkin oli mennyt. Hän meni aina. Stuart oli leikitellyt hänellä kuin kissa hiirellä.

– En! Tein selväksi, että juttu oli ohi. Mutta eilen illalla hän alkoi lähetellä flirttailevia viestejä ja saatoimme vaihtaa muutaman seksiviestin...

Esther sulki silmänsä. – Tympeää.

– Ja se sai minut sille tuulelle...

– Ekstratympeää.

– Ja sitten hän ilmaantui ovelleni ja...

– Okei, hyvä on, tuli selväksi. Ei tarvita lisää yksityiskohtia.

Kuin kissa hiirellä. Stuart oli loinen, joka tulisi aina löytämään keinon takertua kiinni isäntäeläimeen.

Jinny työnsi loput donitsista suuhunsa ja lähti hakemaan jääkaapista samppanjaa. – Hän osaa olla niin vakuuttava. Minkä minä sille voin? Hänelle on vaikea sanoa ei.

– Mutta ensi kerralla sanot kai ei? Esther kysyi, kun hän laski pöydälle kaksi samppanjalasia.

– Ehdottomasti. Ota appelsiinimehu.

Jinny nosti olalleen laukun, jossa kuljetti aina allas-hengailun tykötarpeita – pyyhe, aurinkolasit, aurinkovoide ja hömppälehtiä – ja nosti donitsilaatikon mukaan.

Esther nosti aurinkolasit päälleen ja kantoi appelsiinimehun ja lasit ulos. – Jos otat hänet takaisin, hän pettää sinua taas. Kerran pettämä, aina pettämä.

Jinny seurasi perässä samppanjan ja donitsien kanssa. – Tiedetään.

Esther katsoi häntä epäluuloisesti. Jinny oli parantamaton. Hän lankeaisi Stuartin ansaan aina kun tuntisi olonsa yksinäiseksi. Jos hän ei tapaisi jotakuta uutta ja pian, hän saattaisi taipua ja ottaa Stuartin vielä takaisin. Niin hän oli tehnyt edellisenkin poikaystävänsä kanssa, josta oli päästy eroon vasta kolmannella yrityksellä, vaikkei tyyppi edes ollut lähimainkaan yhtä lipevä huijari kuin Stuart.

– Millaisissa merkeissä te erositte? Esther tiedusteli heidän marssiessaan alas portaita.

Kuten monissa tämän alueen rakennuksissa, asunnot olivat toisessa kerroksessa. Rakennuksen keskelle jäi nelionmuotoinen sisäpiha. Katutasossa olivat pyykkitupa, postilaatikat, varastotilaa ja asukkaiden parkkipaikat. Parasta koko paikassa oli ehdottomasti sisäpiha – kiitokset siitä kuuluivat rouva Boorsteinille, joka nautti puutarhanhoidosta ja piti kukkapenkkin istutukset kauniina, ilman että kitupiikkivuokranantajalle koitui siitä mitään kustannuksia.

– Tein selväksi, että se oli poikkeustapaus, Jinny vastasi heidän astuessaan pihalle.

Aurinko heijastui vedenpinnasta, joka oli tänään himmeän sinivihreän värinen. He eivät koskaan astuneet itse veteen, koska viimeksi altaassa uinut ihminen oli saanut korvatulehduksen. Ja vaikka tapahtumat eivät olisi liittyneet toisiinsa, Esther ei aikonut ottaa riskiä.

Hän laski lasit ja appelsiinimehun varjoon ruosteiselle metallipöydälle. Jinny veti yhden aurinkotuoleista pöydän vierelle sillä aikaa, kun Esther kaatoi lasit puolilleen sampanjaa ja täytti ne appelsiinimehulla. Hän ojensi toisen laseista Jinnylle. – Tahdotko hänet takaisin?

Jinny tarttui lasiin ja vältteli Estherin katsetta oikaistessaan makuulle aurinkotuoliin. – Olimme yhdessä kuusi kuukautta. Minä rakastan häntä.

– Tarpeeksiko, että antaisit pettämisen anteeksi?

Jinny katseli alas, kurtisti kulmiaan ja oikoi hameenhelmaansa jalkoja vasten. – Kerroinko, että Stuart itki, kun jätin hänet?

– Et.

Hyvä. Se persläpi ansaitsikin itkeä. Esther toivoi, että mies itkisi itsensä uneen joka ikinen ilta.

– Niin, että aloin ikään kuin sääliä häntä.

– Älä missään nimessä ala sääliä häntä. Hän petti sinua. Hän on oikea mäntti.

Jinny otti hiuslenkin ranteeltaan ja satoi olalle ulottuvat hiuksensa ponnarille. – Ei hän niin kamala ole.

Esther tuijotti häntä samppanjalasinsa yli. – Hän ei tullut synttäreillesi vaan lähti Meksikoon surffaamaan.

– Se oli vain yksi päivä. Ja se harmitti häntäkin.

– Hän ei tehnyt elettäkään vuoksesi ystävänpäivänä.

Ja kun hän voitti ne konserttiliput, hän otti mukaansa surffauskaverinsa sinun sijastasi.

Jinny huokaisi ja siemaisi mimosaansa. – No okei, hän oli aika syvältä.

Ainakin hän nyt myönsi sen. Esther pudotti varvas-tossut jaloistaan ja veti toisen tuolin lähemmäs, jotta voisi nostaa jalkansa sille. Hänellä oli vanterat kalmankalpeat sääret, joiden kalpeutta varpaiden sininen kynsilakka vielä korosti. – Voisit saada niin paljon paremmankin, Esther sanoi ja laski aurinkolasit silmilleen.

Jinny vilkaisi häneen ja kaivoi lehden esiin laukusta.

– Se jää nähtäväksi.

Niin kauniiksi ja upeaksi ihmiseksi Jinnyllä oli käsittämättömän huono itsetunto. Stuart oli osannut iskeä kirurgin tarkkuudella hänen epävarmuuksiinsa ja käyttänyt niitä omiin tarkoituksiinsa. Jinny ei kyennyt näkemään, kuinka huonosti Stuart häntä kohteli, koska jollakin tasolla hän ei uskonut ansaitsevansa parempaa.

Esther vihasi koko tyyppiä perinpohjaisesti. – Olit alusta lähtien liian hyvä hänelle. En rehellisesti sanottuna ymmärrä, mitä sinä hänessä oikein näit.

Jinny loi häneen katseen aurinkolasiensa yli. – Öö, hän on käsittämättömän kuuma?

– Kuules, sinä olet kuuma. Teillä ei ollut käytännössä mitään yhteistä, paitsi että olette molemmat hyvännäköisiä.

– Teemme kummatkin töitä tekniikan parissa.

Esther tyrskähti mimosaansa. – Apple Storessa työskentelyä ei lasketa tekniikan alaan.

– Hän sai fiksattua iPadini!

– Hän harrastaa ulkoilmajuttuja kuten pyöräilyä, retkeilyä ja telttailua, ja sinä vihaat niitä.

– En minä vihaa ulkoilmaa, Jinny sanoi ja viittilöi kädellään ympärilleen. – Nytkin olen ulkoilmassa.

– Altaalla loikoilua ja mimosan siemailua ei lasketa ulkoilmaharrastukseksi.

– Miten vain.

– Tarkoitan vain, ettei sinun kannata tyytyä toiseksi parhaaseen, beibi.

Jinny kohotti aurinkolasejaan ja katsoi häntä silmät siristellen. – Lainaatko sinä nyt Madonnan sanoituksia?

– Nimenomaan. Maddie tietää, mistä puhuu.

– Mimmi oli itse naimisissa Sean Pennin kanssa, joten eipäs esitetä, että hänen arvostelukykyensä olisi erehtymätön.

Takaa kuului oven paukahdus. Molemmat vilkaisivat äänen suuntaan ja näkivät Jonathanin astuvan ulos asunnostaan. Mahtavaa. Kuinka monta kertaa hänet joutuisi yhden päivän aikana näkemään?

Jonathanin askelien ääni kaikui pihalla hänen kävellessään portaita alas. Kun hän näki Estherin ja Jinnyn, hän seisautui ja tervehti hajamielisellä nyökkäyksellä. – Hei.

Esther vastasi yhtä puolivillaisella nyökkäyksellä.

– Hei! Jinny hikkaisi ja vilkutti.

Jonathan nyökkäsi uudelleen, työnsi kädet taskuihinsa ja suuntasi autolleen.

Esther ei ollut nähnyt hänen hymyilevän kertaakaan. Lähin hymyä muistuttava ilme oli ollut eräänlainen vaivalloinen irve.

– Söpö tyyppi, Jinny kuiskasi miehen kadottua näkyvistä.

Esther vilkaisi häneen kulmiensa alta. – Kuka?

– Tuo tyyppi. Naapurisi.

– Jonathan? Plääh, eikä ole.

Turhantärkeät, pipopäiset, vihannestorilla asioivat hipsterit eivät olleet Estherin tyyppiä. Objektiivisesti katsottuna Jonathan kenties oli ihan puoleensavetävä – kunhan ei avannut suutaan ja alkanut puhua. Hän oli vain niin läpeensä ärsyttävä, että oli mahdotonta erottaa ulkonäköä persoonallisuudesta.

– Onpas, Jinny jatkoi. – Ihan kuin Jake Gyllenhaal nuorena. Etkö muka ole huomannut?

– Hän ei todellakaan näytä Jake Gyllenhaalilta. Esther ei edes välittänyt Jake Gyllenhaalista, mutta rinnastus tuntui niin herjaavalta, että hänen oli pakko asettua vastahankaan.

– Älä nyt, hänellä on mahtava, tuuhea ja aaltoileva tumma tukka...

– Joka on aina typerän pipon peitossa.

Jinny mutristi suutaan. – Minä tykkään pipopäisistä miehistä.

Niinpä tietenkin. Stuart käytti aina pipoa. Kuten puolet Los Angelesin alle kolmekymppisistä miehistä. Esther koki niitä kohtaan tuntemansa vastenmielisyyden perustelluksi.

– Ja hänellä on niin sielukkaat siniset silmät, Jinny lisäsi.

Sielukkaat? Mitä Jinny oikein horisi? Esther nyrpisti nenäänsä. – Eihän hänen silmiään edes näy niiden hipsterilasien alta.

Rakkaus ei ole rakettitiedettä

Esther ei usko rakkauteen, eikä häneltä juuri riitä kärsivällisyyttä omahyväisille miehille. Aivan erityisesti häntä ärsyttää naapurissa asuva Jonathan, joka onnistuu toistuvasti muistuttamaan olevansa käsikirjoittaja. Tämä ei tee toivottua vaikutusta Estheriin, joka itse on ilmailu- ja avaruusinsinööri.

Kun Estherin parhaalla ystävällä Jinnyllä on vaikeuksia toipua petturimaisesta poikaystävästään, Esther kuitenkin päättää, että hyvännäköinen Jonathan on täydellinen henkilö viihdyttämään Jinnyä.

Jonathan suostuu sille ehdolla, että Esther auttaa häntä tieteiselokuva-käsikirjoituksen parissa.

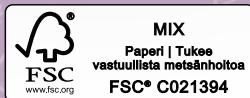
Esther katuu tekemäänsä sopimusta välittömästi ja joutuu toteamaan, ettei kaikkea elämässä voi hallita yksinomaan järkeilemällä.

Sähköki viiheromaani *Deittailun teoria* on kuusiosaisen *Rakkauden tiede* -sarjan toinen osa. Sarjan päähenkilöt kamppailevat kunnianhimoisen uran ja rakkauden hetteikössä. Ensimmäinen osa *Rakkauden yhtälö* ilmestyi tammikuussa 2024.

Susannah Nix on Texasissa asuva USA Todayn bestseller-kirjailija, joka rakastaa romanttisia komedioita. Romantiikan ja huumorin vastaansanaton yhdistelmä on tehnyt Susannah Nixin romaaneista maailmanlaajuisen BookTok-ilmion. #Susannahnix on kerännyt 46 000 katselua kertaa TikTokissa, ja *Rakkauden tiede* -sarjaa on suositeltu lukuisissa BookTokin videoissa.

KL 84.2

Kansi: Tilla Larkiala /
Taitepalvelu Yliveto Oy

DOCENDO

www.docendo.fi

ISBN 978-952-382-940-4

